

Rozjímanie na utorok 2. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 2. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú:

pohybovať sa s ľahkosťou ako
deti; Ježiš je plnosť bohoslužby
a morálky; cnosť veľkodušnosti.

MNOHÉ DNI, ktoré apoštoli strávili s
Ježišom, boli určite vyčerpávajúce.
Pri rôznych príležitostiach sa okolo
Učiteľa z Nazareta tlačili davy ľudí. K
uzdraveniam a živým diskusiám bolo
treba pripočítať aj množstvo
precestovaných kilometrov. Učeníci
museli byť viac či menej zvyknutí na

chvíle únavy a hladu. Preto chápeme scénu, o ktorej sa rozpráva v evanjeliu dnešnej svätej Omše: keď prechádzajú cez pšeničné pole, apoštoli ani na sekundu neváhajú odtrhnúť niekoľko klasov pšenice. Možno aj my po celodennom boji a námahe myslíme len na zaslúžený odpočinok a Ježiš obhajuje tento postoj svojich apoštolov.

Nie majiteľ poľa sa hnevá na hladných apoštolov, ale farizeji, ktorí pohoršení, že by niečo také robili v sobotu, začnú reptáť proti Ježišovým učeníkom. „Pozri, prečo robia v sobotu, čo neslobodno?“ (Mk 2, 24). Je možno zarážajúce, ako často v Písme vidíme tieto židovské authority, ktoré súdia iných, snažia sa hodnotiť konanie ľudí okolo seba. Neuvedomujú si, že títo učeníci chodia po poli s Bohom, ktorý stvoril človeka. Aj my môžeme uprostred svojich bežných úloh cítiť blízko a láskavo prítomnosť Ježiša Krista,

ktorý nám zďaleka neberie slobodu, ale pomáha nám slobodnejšie sa pohybovať uprostred tohto sveta, ktorý nám patrí.

„Božie synovstvo, ktoré je základom, formuje celý náš život: vedie nás k tomu, aby sme sa modlili s dôverou Božích detí, aby sme sa pohybovali životom s ľahkosťou Božích detí, aby sme uvažovali a rozhodovali sa so slobodou Božích detí, aby sme čelili bolesti a utrpeniu s pokojom Božích detí, aby sme si vážili krásne veci ako Božie deti“[1]. Pocit, že sme Božími deťmi, a teda bratmi a sestrami Ježiša Krista, nám umožňuje pracovať a odpočívať v pokoji jeho lásky.

AJ VZHLADOM na pyšný postoj farizejov je Ježišova odpoveď prekvapujúca, najmä keď ju počujeme ušami Židov jeho doby:

„Sobota bola ustanovená pre človeka, a nie človek pre sobotu. A tak je Syn človeka pánom aj nad sobotou“ (Mk 2, 27-28). Druhá časť vety zdôrazňuje Ježišovo božstvo. Ak bola sobota božským dňom par excellence, Pán tým, že sa stavia nad jej pravidlá a predpisy, dáva jasne najavo, že novým zmyslom bohoslužby a morálneho života je On. Táto pravda má pre náš vlastný vnútorný život mimoriadny význam. Môžeme teda prosiť Ježiša, aby naše praktiky zbožnosti a zachovávanía prikázaní neboli nikdy prázdne, ale aby vždy zahŕňali prejav plnosti, ktorú prežívame v nasledovaní jeho.

„Všetci, ktorí veria v Ježiša Krista, sú povolání žiť v Duchu Svätom, ktorý oslobodzuje od Zákona a zároveň ho naplňa podľa prikázania lásky“[2]. Byť zamilovaný do Ježiša Krista a neustále prosiť Ducha Svätého, aby nám pomáhal rozpoznať Božiu vôľu pre nás, nás robí veľmi slobodnými.

Takto prekonávame kazuistiku, či môžeme alebo nemôžeme urobiť to alebo ono – napríklad jesť z klasov –, pretože vieme, že Boh nemá súdiaci pohľad farizejov, ale láskavú a náročnú tvár dobrého otca.

Keďže vieme, že nás Boh miluje, chceme mu svoju lásku vždy prejavovať aj malými skutkami náklonnosti. Takto sa naše dni menia na veľké príležitosti vyčariť Ježišovi úsmev na tvári. Niekedy budeme unavení, nebudeme schopní uskutočniť všetky svoje zámery, možno dokonca padneme alebo sa vzdialime od Božej lásky. Ak však nezabudneme, že to, čo je v našom živote skutočne dôležité, je láska, ktorú nám Boh nezištne dáva, potom sme vždy slobodní a môžeme znova kráčať za jeho láskou. „Nech nám Pán pomáha kráčať po ceste prikázaní, ale s pohľadom na Kristovu lásku, so stretnutím s Kristom, s vedomím, že Ježišova

láska je dôležitejšia ako všetky prikázania“[3].

„SOBOTA BOLA ustanovená pre človeka, a nie človek pre sobotu. A tak je Syn človeka pánom aj nad sobotou“ (Mk 2, 27-28). V prvej časti Ježišovej odpovede sa skrýva dôležité učenie. Pán nechce, aby naše nasledovanie jeho výzvy ísť za ním zmenšilo našu dušu alebo vyvolalo zbytočné starosti. Všetko, čo zariadil, dokonca aj v tých najbežnejších detailoch nášho života, je určené na to, aby sme boli šťastní. Zároveň chce, aby sme mali veľkosť pohľadu a srdca kráľovského syna, pretože takí sme. Môžeme si od Ježiša vyprosiť cnosť, ktorá je svätému Josemaríovi veľmi drahá a ktorá je nevyhnutná na prežívanie dobrodružného života v blízkosti Boha: veľkodušnosť.

„Velkodušnosť, to je veľký duch, široká duša, do ktorej sa zmestia mnohí. Je to sila, ktorá nás pripraví vyjsť zo seba samých a vykonať veľké činy v prospech druhých. Vo veľkodušnom človeku sa nemôže uhniesdiť úzkoprkosť, nemá v ňom miesta skúposť, ani sebecká vypočítavosť či intrigy. Velkodušný človek bez výhrad venuje svoje sily tomu, čo za to stojí, a preto je ochotný odovzdať sa i on sám. Neuspokojuje sa iba s dávaním: *sám sa dáva*. A tak pochopí aj ten najväčší prejav veľkodušnosti: dať sa Bohu“^[4]. Velkodušný človek neplytvá energiou na premýšľanie o tom, koľko má dať alebo ako ďaleko sa oplatí zájsť, pretože sa dáva úplne a zaujíma ho len dosiahnutie cieľa, ktorým je Kristus.

„Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom spasiteľovi“ (Lk 1, 46). Život našej Matky bol požehnané veľkodušný, pretože sa

vedela radovať z Božej spásy. Svätá Mária, nebeská brána a ranná hviezda, sa nikdy neunavuje modliť sa za nás k Bohu, aby sme sa cítili stále viac ako deti.

---

[1] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 20-X-2020, bod 3.

[2] František, *Audiencia*, 11-VIII-2021.

[3] *Ibid.*

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 80.
